

[Steen Folke.]

de urimelig høje udnyttelsesgrader, de minimale friarealer, og der kunne nævnes en lang række andre ting fra planlægningen her.

Denne udvikling er til dels befordret af et antikveret lovgrundlag. Det er tvivlsomt, yderst tvivlsomt, om denne lovgivning vil være tilstrækkelig til at ændre væsentligt på situationen, fordi den først og fremmest er baseret på et sikkert parlamentarisk grundlag, et samarbejde mellem socialdemokraterne og de konservative i den københavnske borgerrepræsentation.

Blandt de vigtigste bestemmelser i lovforslaget er i øvrigt dem, der skal give befolkningen medindflydelse på dispositionsplaner og lokalplaner. Bestemmelserne er dog ganske utilstrækkelige, hvis der skal være tale om reel medindflydelse og ikke blot en udvikelse af det allerede blomstrende skindemokrati.

§ 6s bestemmelser om en kortfattet redogørelse om hovedspørgsmål er helt utilstrækkelige som grundlag for en offentlig debat; bl. a. må de i § 5 nævnte forudsætninger for planen offentliggøres samtidig, hvis der skal være mulighed for en kvalificeret debat, og der må indføres en minimumsfrist i § 6 på f. eks. 6 måneder. Samtidig må der stilles krav om alternative skitser, der kan belyse alternative udviklingsmuligheder i kommunernes anvendelses- og bebyggelsesforhold, hvis der skal være grundlag for en reel diskussion.

For dispositionsplanernes vedkommende bør der være en mindretalsbeskyttelse som ved lokalplanerne i § 21, stk. 2, og det skal helst udbygges med mulighed for, at mindretallet kan udarbejde et alternativt planforslag på kommunens regning og med bistand af den kommunale forvaltning.

Reglen om fremlæggelse af debatoplæg til offentlig debat og om, at kommunen skal forestå et oplysningsarbejde i forbindelse med fremlæggelsen, hvorefter kommunalbestyrelsen efter en frist, den selv fastsætter, kan udarbejde et konkret forslag, hvortil folk kan fremsætte indsigelser inden for en frist på ikke under 4 måneder, bør udbygges, sådan at kommunalbestyrelsen forpligtes til også at skabe grundlag for en bred offentlig debat omkring det nu meget mere konkrete plangrundlag. Det er en kendsger-

ning, at folks forudsætninger for at deltage i planlægningsprocessen øges, jo mere konkret det fremsatte materiale er. Det er derfor problematisk at lægge hovedvægten på folks medvirken på det tidlige mere principielle stadium i planprocessen.

For lokalplanernes vedkommende må der være adgang til at fremsætte indsigelser over for miljøministeren over et planforslag både for folk og for et mindretal i kommunalbestyrelsen.

Der må være regler om, at kommunen skal begrunde, hvorfor den har afvist fremkomne indsigelser. Der må være regler om, at kommunalbestyrelsen skal give varsel, f. eks. 4 uger, før den går i gang med at udarbejde et lokalplanforslag. Varslet skal angive bl. a. formålet med det påtænkte forslag. Det vil give beboerne mulighed for at fremkomme med ønsker og forslag.

Reglen om mindretalsbeskyttelse i § 21 bør udbygges med en mulighed for mindretallet for at udarbejde alternative forslag. Samme mulighed burde egentlig foreligge også for områdets befolkning, altså f. eks. for en organiseret gruppe af folk, og den skulle kunne kræve bistand fra kommunens tekniske forvaltning.

Jeg har med interesse bemærket miljøministerens overvejelse om i højere grad at inddrage beboerrepræsentanter under tilvejebringelse af lokalplanerne. Jeg mener, det er vigtigt ikke at glemme den mere uofficielle, men meget aktive beboerbevægelse.

Det er påfaldende, at lovforslaget har været til høring i et utal af organisationer — det har været stærkt rost af flere tidligere talere — bl. a. har også Industrirådet naturligvis fået mulighed for at udtale sin uforgribelige mening om lovforslaget. Derimod har man som påpeget af socialistisk folkepartis ordfører ikke gjort sig den ulejlighed at spørge beboerbevægelsen, selv om formålsparagraffen taler om inddragelse af beboere i planlægningen.

Et meget grundlæggende problem i forbindelse med den fysiske planlægning ikke mindst på kommunalt plan er den private ejendomsret til jord. Foruden at den private jordspekulation er en af de vigtigste inflationskilder, så vanskeliggør, for ikke at sige umuliggør, privatejendomsretten en egentlig perspektivrig planlægning. Skrappere ekspropriationsbestemmelser kan bøde lidt på